

LXXXIII.

But this will not endure, nor be endured!
Mankind have felt their strength, and made it felt.
They might have used it better, but, allured
By their new vigour, sternly have they dealt
On one another; Pity ceased to melt
With her once natural charities. But they,
Who in Oppression's darkness caved had dwelt,
They were not eagles, nourished with the day;
What marvel then, at times, if they mistook their prey?

LXXXIV.

What deep wounds ever closed without a scar?
The heart's bleed longest, and but heal to wear
That which disfigures it; and they who war
With their own hopes, and have been vanquished, bear
Silence, but not submission: in his lair
Fixed Passion holds his breath, until the hour
Which shall atone for years; none need despair:
It came, it cometh, and will come,—the power
To punish or forgive—in ONE we shall be slower.

LXXXV.

Clear, placid Leman! thy contrasted lake,
With the wild world I dwelt in, is a thing
Which warns me, with its stillness, to forsake
Earth's troubled waters for a purer spring.
This quiet sail is as a noiseless wing
To waft me from distraction; once I loved
Torn ocean's roar, but thy soft murmuring
Sounds sweet as if a sister's voice reproved,
That I with stern delights should e'er have been so moved.

LXXXIII.

Ama bu şekilde devam etmeyecek bu!
Gücünü hissetti ve hissettirdi insanođlu.
Daha yerinde kullanabilirdi, ama cazibesine
Kapılıp bu yeni gücün, kendi kendiyile
Savařa girdi inatla; Merhamet kabuk bađladı,
Azalıp gitti hayır işleri. Ama gündüzleri
Avlanan kartal deđildi Zulmün
Karanlığına batıp orada yaşamış olanlar,
Neden şaşıralım öyleyse yanlış şeyi avlamalarına?

LXXXIV.

Hangi derin yara iz bırakmadan kapanmıştır?
Uzun süre kanasa da kalp, yıpratmak için iyileřir
Onu çirkinleştiren şeyi; kendi umutlarına
Karşı savaş verip kaybedenler, sessizleşirler
Belki ama boyun eđmezler: ininde
Nefesini tutup bekler Kararlı Tutku,
Yılları telafi edeceği âna kadar; ümidini kesmesin kimse:
O geldi, gelir, gelecek, – cezalandırma
Ya da affetme gücü – yavaşlayacağız BİR olduğumuzda.

LXXXV.

Berrak ve durgun Leman! içinde yaşadığım
Çılgın dünya ile tezat teşkil eden göl, uyarıyor
Beni sessizliđiyile, vazgeçip dünyanın
Belalı sularından daha saf bir pınar bulmam için.
Bu sessiz yelkenli, gürültüsüz kanatlar gibi
Uzaklaştırıyor beni çılgınlıktan; severdim eskiden
Dalgalı denizlerin kükremesini, ama senin
Yumuřak sesin, mahzun bir kızkardeşin sesi gibi tatlı,
Eski zevklerimden hiçbirini beni böylesine etkilememiřti.

LXXXVI.

It is the hush of night, and all between
Thy margin and the mountains, dusk, yet clear,
Mellowed and mingling, yet distinctly seen.
Save darkened Jura, whose capt heights appear
Precipitously steep; and drawing near,
There breathes a living fragrance from the shore,
Of flowers yet fresh with childhood; on the ear
Drops the light drip of the suspended oar,
Or chirps the grasshopper one good-night carol more;

LXXXVII.

He is an evening reveller, who makes
His life an infancy, and sings his fill;
At intervals, some bird from out the brakes
Starts into voice a moment, then is still.
There seems a floating whisper on the hill,
But that is fancy, for the starlight dews
All silently their tears of love instil,
Weeping themselves away, till they infuse
Deep into Nature's breast the spirit of her hues.

LXXXVIII.

Ye stars! which are the poetry of heaven,
If in your bright leaves we would read the fate
Of men and empires,—'tis to be forgiven,
That in our aspirations to be great,
Our destinies o'erleap their mortal state,
And claim a kindred with you; for ye are
A beauty and a mystery, and create
In us such love and reverence from afar,
That fortune, fame, power, life, have named themselves a star.

LXXXVI.

Gecenin sükûnetinde her şey göl kıyısıyla
Dağlar arasına sıkışmış, tatlı alacakaranlıkta
İç içe geçmiş, ancak berrak duruyor.
Karlı zirveleri dimdik görünüyor uzaktan
Karanlık Jura Dağı'nın; göl kıyısına yaklaştıkça
Taptaze çiçeklerin canlı kokusu
Duyuluyor burunda; kulaktaysa,
Asılı küreklerden hafifçe dökülen damlaların,
Ya da gece ninnisi söyleyen çekirgenin sesi;

LXXXVII.

Geceleri şakıyan bir çekirge o,
Doyana dek şarkı söyleyen bir bebek;
Ara sıra bir kuş ötüyor
Çalıkların arasından, susuyor sonra.
Tepede birileri fısıldaşıyor sanki,
Ama gerçek bu değil, çünkü parlak çiyler
Sessizce aşk gözyaşı döküyor,
Ağlayarak akıtmak için renklerinin ruhunu
Doğanın sînesinin derinliğine.

LXXXVIII.

Ey göklerin şiiri, yıldızlar! okuyabilseydik
Sizin parlak yapraklarınızda kaderini
İnsanların ve imparatorlukların,– affolurdu
Büyük olma heveslerimiz,
Yazgımız yok sayardı ölümlü hâlini,
Ve akraba çıkardık sizle; çünkü
Uzaktan bizde böylesine sevgi ve saygı
Yaratan güzelliksiniz siz, esrarsınız,
Yıldız adı verilen talih, şöhret, güç ve yaşamsınız.